

Pastiersky list Zboru biskupov ECAV na Slovensku k Veľkej noci 2019

Milí bratia a sestry! Slávime Veľkonočné sviatky. Oslavovať nejakú udalosť znamená nanovo si sprítomniť skutočnosť, ktorá sa stala, vyzdvihnúť jej dôležitosť, aktualizovať jej poslanstvo vo svojom živote. Čítanie pašii nás prenáša cez horizont času, aby sme sa stali účastníkmi Ježišovho pašiového príbehu.

Aj veľkonočné jedlá symbolicky vyjadrujú, že obeť Ježiša Krista – Baránka Božieho, je dielom zmierenia s Bohom aj pre nás. Veľkonočné poslanstvo nám nanovo pripomína zvesť „vskutku vstal Pán“ (L 24,34) a volá nás nanovo vyznať „Pán môj a Boh môj“ (J 20,28). V slávení Veľkonočných sviatkov si kladieme otázku: Čo znamená aktualizovať skutočnosť, že vzkriesený Ježiš žije v našich životoch?

Ježišov pašiový príbeh hovorí, že človek sa môže považovať za Ježišovho učeníka, patríť do spoločenstva Jeho nasledovníkov, a predsa nemusí rozumieť dielu Kristovmu a svojmu poslaniu v ňom. Môže egoisticky s matkou bratov Zebedeových túžiť po dobrom postavení v spoločenstve zabúdajúc, že poslaním kresťana je služba a jeho veľkosť sa meria veľkosťou jeho služby (Mt 20,20-21). Podobne aj my, často máme plné ústa služby, ale bez určitého postavenia v cirkvi sa nám slúžiť nechce.

V zmysle Petrových slov „Ak sa všetci pohoršia na Tebe, ja sa nikdy nepohorším“ (Mt 26,33) dokáže aj dnešný človek pyšne veriacich kastovať na prvotriednych a druhotriednych kresťanov. Nechápe, že poslaním veriaceho nie je kastovanie a súd nad spolubratmi, ale ich utvrdzovanie vo viere (L 22,32). Môže ako Peter pravoverne vyznávať „Ty si Kristus, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16), ale cesta obeť je mu ďaleká, „lebo nemyslí na veci Božie ale ľudské“ (Mt 16,22-23). Nechápe, že Krista a Jeho pravdu nemožno ubrániť mečom zraňujúc iných, lebo je to cesta záhuby a popretia Jeho poslania (J 18,10-11).

Aj my sa dokážeme sa hrať na pravoverných luteránov a niektorých spoluveriacich považovať za druhotriednych evanjelikov. Máme ústa plné vyznania, ako je nám dôležitý Kristus, Augsburgské vyznanie, naši evanjelickí svedkovia viery v minulosti, len ísť cestou pokory a obeť sa nám nechce, lebo zabúdame myslieť na veci Božie. Zraňujeme sa mečom ohovárania tvrdiac, že „nezametáme pravdu pod koberec“, a pritom vírením prachu sami sa dusíme v špiny a popierame poslanie dané nám Kristom.

Človek dokáže prepadnúť skepse a pochybnostiam ako Tomáš, opúšťa spoločenstvo veriacich a rozumom chce obsiahnuť Božie transcendentné konanie, alebo ako Emauzskí učeníci - nerozumie Písmu, a ide si svojou cestou. (J 20,24-31, L24, 13-15). Niektorí členovia nepraktizujú svoju vieru, opúšťajú zhromaždenie cirkvi, lebo nerozumejú Písmu a nerozumejú ani poslaniu cirkvi. Iní namiesto autentického kresťanstva pestujú skôr „kultúrprotestantizmus“, lebo ich oslovuje evanjelická národná a kultúrna minulosť, ale hrdí na svoj intelekt spochybňujú všetko nadprirodzené, čo je obsahom kresťanskej viery.

Avšak veľkonočné poslanstvo hovorí, že všetka táto ľudská bieda sa môže meniť, ak do nej vstúpi vzkriesený Kristus. On vniesol do srdca ustráchaných učeníkov pokoj. Z bojkov, skeptikov a pochybovačov sa stali svedkovia a vyznávači Vzkrieseného. Nejasná budúcnosť malého spoločenstva nasledovníkov sa zmenila na rastúce spoločenstvo kresťanskej cirkvi. Aktualizovať odkaz Veľkej noci pre nás dnes, znamená predovšetkým brať zvesť o Vzkriesenom vážne. Ak Ho vnímame ako živého, potom budeme čítať Písmo, lebo v ňom je Jeho slovo. Budeme rozumieť Jeho odkazu, a preto nebudeme opúšťať Jeho cirkev. Cesta obeť pre Božie veci nám nebude neschodná. Jeho láska k nám bude motívom pre našu vzájomnú lásku a šírenie pokoja. Živý Pán nech v nás budí živú vieru a živé spoločenstvo veriacich.

Prajeme Vám požehnané Veľkonočné sviatky a pozývame Vás žiť ich odkaz vo svojich životoch.

Mgr. Ján Hroboň, biskup ZD
Mgr. Ivan Elko, generálny biskup
Mgr. Slavomír Sabol, biskup VD